

מדת בדרך

שיעור חזק היומי בדרך קצרה

לעיני הרב אהרן ברי נתנאל וינר
זצ"ל נלב"ע כ"ח אדר

הערות והנצחות טל' 0548449853 או
מייל MABADAF12@GMAIL.COM

גיליון 32 פרשת ויקהל פקודי תשע"ג

שבת קנו-קנז עירובין ב-ו

ונחלקו רב אחא ורבינא אם בשבת הלכה כר"ש חוץ ממוקצה מחמת מיאוס כנר ישן או שגם בזה ר"ש התיר ופוסקים כמוותו חוץ ממוקצה מחמת איסור כנר הדולק בשבת אך במוקצה מחמת חסרון כיס גם ר"ש אוסר שכתוב כל הכלים ניטלים בשבת חוץ ממסור גדול ויתד של מחרישה. משנה מותר לבעל להפר נדרים בשבת לאשתו, וכן להישאל לחכם בנדרים שהם צורך השבת ומותר לפקוק חלון ולמדוד מטלית ומקווה ובימי אביו של ר' צדוק ובימי אבא שאול בן בטנית פקקו החלון בפך חרס וקשרו מקידה בגומי לדעת אם יש פותח טפח בגיגית ולומדים מה שמוותר לפקוק למדוד ולקשרו בשבת. גמרא הסתפקו אם מותר להפרה גם שלא לצורך, ושאלה ר' לרזון ולכן המשנה חילקה אותם או שהפרה היא גם רק לצורך והמשנה חילקה אותם כי הפרה לא צריכה ב"ד ושאלה צריכה דוקא ב"ד, והאמורא זוטי אצל רב פתא שנה שמפירים נדרים בשבת לצורך השבת ומשמע שאסור שלא לצורך שפא. וללישנא בתרא היתה שהמשנה אמרה לצורך גם על הפרה וגם על שאילה כי אפשר להפר מעת לעת גם במוצי"ש או שלצורך נאמר רק על שאילה והפרה מותר גם שלא לצורך כי אפשר להפר רק עד סוף היום, והביאו הוכחה מהברייתא של זוטי שמפירים רק לצורך כי אפשר להפר מעת לעת. ורב אשי שואל ממשנה בנדרים שכתוב שהפרת נדרים כל היום ויש בדבר להקל ולהחמיר שאם נדרה ליל שבת מפר הלילה וביום עד חשיכה, ואם נדרה סמוך לחשיכה מפר מיד כי אם לא אינו יכול להפר, אלא שזה מחלוקת תנאים שלתי"ק הפרת נדרים כל היום, ור' יוסי ברי' יהודה ור"א ברי'ש אמרים מעת לעת. הסתפקו בשאלת נדר אם מותר בשבת רק כשלא היה לו פנאי או אף כשהיה לו פנאי, ויש להביא ראיה ממה שהתירו נדר לרב זוטרא בן ר' זירא אף שהיה לו פנאי. רב אמר שהמעשה במשנה שהיה שבל קטן בין ב' בתים וגיגית סדוקה על גבם ופקקו החלון בכלי חרס וקשרו את המקדה בגומי לבדוק אם היה שם פותח טפח. עולא הלך לבית ריש גלותא וראה שרבה בר רב הונא יושב בגיגית ומוודד אותה אמר עולא שרבנן התירו רק מדידה של מצוה ולא שאינה של מצוה אמר לו שהוא סתם מתעסק ולא לשם מדידה.

ת.ו.ש.ל.ב.ע

מסכת עירובין

פרק מבוי

דף ב משנה קורת מבוי שהניחוה מעל כי אמה ימעט ולר' יהודה א"צ למעט ומבוי הרחב מ"י אמות ימעט ורחבו ואם יש צורת הפתח גם יותר מ"י טפחים א"צ למעט **גמרא** לענין סוכה המשנה אומרת שכשהיא יותר מכ' אמה פסולה ולר' יהודה כשרה ונקטו בסוכה לשון פסולה ובמבוי כתבו תקנה שימעט שבסוכה זה פסול מדאורייתא ומבוי זה רק מדרבנן, או שבסוכה יש כמה דינים ולא מספיק לשון ימעט שמתאים רק לפסול של למעלה מכ' ובמבוי יש רק דין של גבוה מכ' לכן כתבו ימעט. לרב, חכמים למדו מפתחו של היכל ור' יהודה למד מפתח אולם שפתח ההיכל הי' גבוה כי אמה ורחבו י' אמות ושל אולם גבוה מ' אמה ורחבו כ' ונחלקו בפסוק שכתוב וישחתו פתח אהל מועד של רבנן קדושתם היכל ואולם אינה שווה והמילה פתח בפסוק מתייחסת להיכל ולר' יהודה קדושתם שווה והמלה פתח והיכל הם על האולם, וללישנא בתרא גם ר' יהודה סובר שקדושת היכל ואולם אינה שווה, ור' יהודה דרש מפסוק אחר שכתוב אל פתח אולם הבית שזה הולך על הבית שפתחו לאולם שהוא ההיכל, ואף שהפסוק ושחתו פתח נאמר על המשכן גם המקדש נקרא משכן, שהרי שמואל אומר שהשחתו שלמים קודם פתיחת דלתות ההיכל פסול שכתוב ישחתו פתח אהל מועד דוקא כשפתחו ולא כשסגרו והפסוק הזה נאמר במשכן, אלא המקדש נקרא משכן שכתוב ונתתי משכני בתוכם וכן המשכן נקרא מקדש ולא מהפסוק שכתוב ונשאו הקהתים נושאי המקדש והקימו את המקדש עד בואם, שהמילה מקדש הולכת על הארון שהוא המקודש מכל המשאות אלא מהפסוק ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם ולא לומדים שעור הפתח מפתח החצר שכתוב אורך החצר מאה באמה ורחב חמישים בחמישים וקומה חמש אמות, וכתוב חמש עשרה אמה קלעים לכתף וכתוב ולכתף השנית מזה ומזה לשער החצר קלעים חמש עשרה אמה וכמו שהכל גובה חמש כך פתח שער החצר גובה ה' ויש לומר שזה נקרא פתח שער החצר ולא פתח סתם, וללישנא בתרא גובה קלעים שער החצר היו גובה ט"ז, ומה שכתוב וקומה חמש אמות הינו משפת המזבח ומעלה שהמזבח היה י' אמות אם נאמר שר' יהודה לומד בפתח האולם והיה כשר מבוי גם רחב מ"י אמות ואף שבמשנה לא חלק על הרחב מ"י אמות בכ"ז לחלק בברייתא והתכוון לחלוק במשנה גם על גובה וגם על רחב ואמנם הברייתא אומרת שר' יהודה מכשיר עד מ' וני' אמה ורב קפרא אומר עד י' ואמנם רב קפרא אמר רק קומא אך אם ר' יהודה לומד מאולם הוא יכשיר רק עד מ' כפתח אולם, ורב חסדא אומר שבאמת רב חשב שאם רבנן לומדים מפתח היכל ר' יהודה ילמד מאולם ור' יהודה באמת לומד מפתחם של מלכים שהוא גם יותר מ' אמה. ואף שרבנן לומדים מפתח היכל אין צריך לחלוק כהיכל ויכולת ומספיק בלחי וקורה שהיכל היה דלתות רק לצניעות ואף שבהיכל היה צורת הפתח ובכ"ז היה רחב רק י' אמות ובמשנה כתוב שצורת הפתח מועיל גם יותר מ' אמות, ובאמת רב למד את רב יהודה שגם כשיש צורת הפתח צריך למעט.

דף קנו לתי"ק לא גובלים קלי, ולי"א גובלים קלי, וזה כדעת ר' יוסי בר יהודה, ומותר רק בשינוי שעושה אחד אחד ולכו"ע מותר לבחוש שתית בשבת, ומותר לשנות זיתים המצרי ומה שכתוב שאין גובלים בשבת מדובר בעבד ומותר ע"י שינוי שבחול נותר חומץ ואח"כ שתות, ובשבת נותר שתות ואח"כ חומץ, לוי בר רב הונא מצא את הרועה של אביו שגובל ונותן לשוורים בעט בו, ובא אביו ואמר לו שאבי אמך אמר בשם רב שמואל לבבול אך לא לספות לשור, ומי שלא אוכל בלשוננו מהלקטים בפניו ומותר רק בשינוי ושעושה רק שתי וערב ואמנם לא מתערב היטב וינעור לכלי אחר. כתוב בפנקסו של זעירי ששאל את רבו ר' חייא האם מותר לגבל ואמר לו שאסור, ולפרק מבהמה לבהמה התיר לו. מדה אחת לבהמה אחת מותר לתת, וכן ב' מידות לבי' בהמות, ג' לבי' אסור, שזה טרחה יתירה, רב יוסף התיר קב ואפילו קבים ועולא התיר כור וכוריים. כתוב בפנקסו של לוי שאמר לרבו שהוה רב הקדוש שהיו גובלים בשבת בבבל ורבי צווח על כך אך אין לו כח לאסור כיון שר' יוסי בר יהודה התיר. כתוב בפנקסו של רבי"ל שהנולד ביום א' יהיה איש שאין בו אחד, ואין לומר שאין בו אחד לטובה, כיון שרב אשי התפאר שהוא נולד ביום א' ואין לומר שאין בו אחד לרעה, שרב אשי אמר אני ודימי בן קקוזתא נולדנו בא' בשבת ואני ראש ישיבה והוא ראש הגנבים, אלא או כולו זעירי או כולו לרעה, שנבראו בו האור והחושך, הנולד ביום ב' יהיה רגזן שבו נחלקו המים, הנולד ביום ג' יהיה איש עשיר או נואף, שנבראו בו העשבים, מי שנולד ביום ד' יהיה חכם ומאיר שנתלו בו המאורות, מי שנולד בה' בשבת יהיה גומל חסדים, שנבראו בו דגים ועופות, מי שנולד בע"ש יהיה מחזר, ור"י בר יצחק אמר שיחזר במצוות, הנולד בשבת ימות בשבת כיון שחיללו עליו שבת, ורבה ר' שילא אמר שקוראים לו קדישא רבא, ור' חנינא סובר שאין מזל יום גורם אלא השעה שנולד בה, מי שנולד בשעה שמזל חמה שולט יהיה מאיר, ואוכל ושותה משלו, וסודותיו גלויים ולא מצליח אם גונב, מי שנולד בשעה של כוכב נוגה יהיה עשיר ונואף שנתלה בו האור, מי שנולד בכוכב יהיה מאיר וחכם שהוא הסופר של השמש, מי שנולד בלבנה יסבול יסורים בונה וסותר, ואכל ושותה של משלו וסודותיו מכוסים, ויצליח בגנותיו, מי שנולד בשבתאי מחשבותיו בטלים ויש אומרים שמתבטל מה שחושבים עליו, מי שנולד בצדק יהיה צדיק ור"י בר יצחק מוסיף שהיה צדיק במצוות, מי שנולד במאדים יהיה שופך דם ויהיה לוקי דם אל גנב או שוחט או מוהל, ורבה אמר שהוא נולד במאדים ואמר לו אביו שהוא גם מעניש והורג. ר' חנינא סובר שמזל מעשיר ומחכים, ויש מזל לישראל ור' יוחנן סובר שאין מזל לישראל שכתוב כה אמר ה' אל דרך הגוים לא תלמדו ומאמות השמים אל תחתו כי יחתו הגוים מהמה וישראל לא יפחדו, וכן דעת רב והוא למד מהפסוק ויוצא אותו החוצה, שאברהם אמר שכן ביתי יירש אותי, אמר לו ה' שהיוצא ממעוך ירשך אמר לו שראה באצטגנינות שאינו ראוי להוליד, אמר לו צא מאצטגנינות שלך שאין מזל לישראל שאם חשבת שכוכב צדק שהוא מזלך, במערב, אעביר אותו למזרח וע"ז כתוב מי העיר ממזרח צדק, וכן סובר שמואל, שפעם ישבו הוא ואבלט וראו אנשים הולכים לאגם אמר לו אבלט על אחד שלא יחזור מעבודתו, שינשכנו נחש, אמר לו שמואל שאם יהודי הוא, יחזור, ובאמת כשחזר ניגש אליו אבלט וגילה נחש חתוך במשא, אמר לו שמואל איזה מעשה עשית אמר לו שכל יום כולם אוכלים יחד ממאכלם, וראיתי אחד שלא הביא אוכל ולא רציני שיתבייש ואמרתיו שאסוף מכולם וכשהגיע אליו עשה כאילו לוקח ממנו ואמר שמואל וצדקה תציל ממות ולא רק ממות משונה אלא ממות עצמה, וכן רואים מהמעשה של ר"ע שאין מזל, שאמרו לו החוים בכוכבים שבתו תמות ביום חתונתה ע"י נחש ודאג על כך, ובלילה נעצה את הסיכה של ראשה בכותל ולמרתה הוציאתה ונחש מת כרוך עליה אמר לה ר"ע מה עשית, אמרה לו שבערב בא עני לבקש פני וכולם היו עסוקים בסעודה ולקחה מתנה ונתנה לו אמר ר"ע וצדקה תצילה ממות ולא מיתה משונה אלא מיתה עצמה וכן רואים ממעשה של ר"י בר יצחק שאמרו החוים לאמו שבנך יהיה גנב ולא נתנה לו מלידתו ללכת בגילוי הראש, ותמיד אמרה לו כסה ראשך שיהיה עליך אימת שמים ותתפלל על כך, ולא ידע את הסיבה שאמרה לו כך, יום אחד למד תחת דקל ונפלה הגלימא מעל ראשו והרים עניו וראה את פירות הדקל ותקפו יצרו ולקח מנפילתו תמרים בשינוי. **משנה** מותר לחתוך דילועים לפני בהמה ונבלה לפני כלבים, ר' יהודה אוסר אם לא נתבלה מע"ש שלא היתה מוכנה לכלבים. **גמרא** עולא פסק כ' יהודה וכן רב שהוא אסר במצלות של משא הספינות ושמואל התיר ולוי סבר כר' יהודה שכשהיו מבאישים לפניו טריפות ביו"ט לא היה רואה אכ"כ הלא ליד אשפה הלתינה שם מים שמה הלא טריפה ואסור לתת אותה אף לכלבים, שמואל סובר כר"ש וכן סובר זעירי שהמשנה אורמת שאסור להזיז ביו"ט בהמה שמת ממקומה והוסיף זעירי שדוקא בהמת קדשים אך בחולין נותר וכן סובר ר' יוחנן ואף שהוא סובר שהלכה כסתם משנה

דף קנז והמשנה שאין מבקעים עצים מהקורות ולא מקורה ששנברה ביו"ט היא כדעת ר' יוסי בר יהודה, והברייתא שאומרת שמתחילים להסיק בעירומות התבן ולא בעצים שמקצים לזמן אחר מדובר באזרים ואשוחים שזה מוקצה מחמת חסרון כיס שגם ר"ש אוסר ואף שיש סתם משנה שלא משקי ושוחטים את היונים המדבריות ושוחטים רק את הביתיות אלא שר' יוחנן העדיף סתם משנה אחרת שלבי"ש מסלקים מהשולחן עצמות וקליפים ולבי"ה הלה כל הטבלה ומנערה ור"י אמר שזה רק מחלוקת ר' יהודה ור"ש

דף ג אף שבהיכל היה אמלתרא שכתוב ה' אמלתראות של מילת היו על גביו ואין לומר שזה היה רק באולם כי יתכן שתבנית היכל האולם שווה ובכ"ז היה פתח היכל גבוה רק כ' אמה, ולענין קורה הכשירו כשיש אמלתרא גם יותר מכ' כי זה ניכר ורב יוסף רצה לומר שאמלתרא אינה ברייתא ואבי אומר שהיא ברייתא שאמרה חמא בר רבה בר אבוה. ואין להקשות על רב כי רב למד מברייתא שרבנן למדו מפתח היכל וקשה על הברייתא שבהיכל היה אמלתרא אלא שהברייתא הזו אינה סוברת שרבנן למדו מפתח היכל ור"נ ברי יצחק אומר שלא קשה מהברייתא שבאמת דין קורה לא לומדים לגמרי מפתח היכל אלא הוא דין של הכר ורק הביאו סימן מפתח היכל אם נאמר שר"נ סובר כרבה, שנחלקו ר' יהודה ורבנן לענין סוכה למעלה מכ' אם צריך למען ידעו ודורותיכם כי בסוכות הושבתי שעד כי אמה אדם יודע שישוּב בצל סוכה ויזכור מזה לא, ואם כן מדוע היו צריכים לחלוק באותו דין פעמיים, אך יתכן שבתורה הכשיר ר' יהודה שהיו שעשויה לשיבה, שולטת ענינו בסוכה אך מבוי שעשויה להילוך יתכן שלא יועיל קורה למעלה מכ' ואם היו נחלקים רק במבוי היינו אומרים שבסוכה יודו רבנן לר' יהודה שכשר למעלה מכ' שעשויה לשיבה ושולטת ענינו בסוכה. אמלתרא הוא כמו קני עופות שובלשות מעל הפתח ובא"י הסבירו שזה כלונסאות של ארז ולדעה זו קינים ודאי שיהיו הכר ולדעה שאמלתרא זה קינים יתכן שכלונסאות ארז אינם הכר לקורה יותר מכ' ולמ"ד שסובר שכלונסאות ארז הם הכר בכ"ז סכך של סוכה גבוהה אינו הכר אף שהוא נמשך שאין לזה קול ולגבי מבוי יש לזה קול שזה בולט. לדעת רבה אם מקצת מקורת המבוי מעל כ' ומקצת תוך כ' כשר, ובסוכה אם מקצת הסכך מעל כ' ומקצת תוך כ' פסול, והחילוק הוא שבמבוי אומרים שכאילו תוך חלק הקורה שמעל כ' ובסוכה אין לומר כך שאז הסוכה חמתה מרובה מצילתה, ובקורת מבוי מי שבתוך כ' הוא כשפוד של מתכת שאינו ניטל ברוח, אך ניתן לומר גם בסוכה שנעשה כצלתה מרובה מחמתה ולכן רבא מפרזקיא מבאר שסוכה שהיא של יחיד אינו שם לב אם ניטל הסכך שבתוך כ' ובמבוי שהוא של רבים אם ניטל החלק של תוך כ' וזכירו זה לזה, ורבינא מחלק שבסוכה דאורייתא מחמירים, ובמבוי דרבנן מקילים, רב אדא בר מתנה למד בשם רבה שבמבוי פסול ובסוכה כשר, ואין לבאר שבמבוי פסול שאם נחתוך החלק של למעלה מכ' יהיה כקורה הניטלת ברוח, כי מאותה סיבה פסול בסוכה שחמתה מרובה מצלתה, אלא שאומרים שנעשה כצלתה מרובה מחמתה תוך כ', וא"כ גם במבוי נעשה כקורה של מתכת, ורבא מפרזקיא מבאר שסוכה היא ליחיד, והוא זוכר לעצמו אם ניטל החלק של למטה מכ', אך מבוי שהוא לרבים אינם מזכירים אחד לשני שקדשה של שותפים לא קרה ולא חמה, ורבינא מבאר שבסוכה דאורייתא לא צריך לחזק אך מבוי שהוא דרבנן צריך חיזוק, ורבה בר עולא סבר שפסול בסוכה ובמבוי, ורבא מכשיר בשניהם, שהפסול של למעלה מכ' הוא חלל סוכה או חלל מבוי, ורב פפא רצה להוכיח כרבה מהברייתא, שמבוי שגבוה יותר מכ' בפתחו של היכל ימעט, וההיכל עצמו חללו היה כ', ורב ישימי בר אשי שאל מברייתא שכתוב כיצד הוא עושה מניח קורה משפת כ' ולמטה ויש לגרום מלמעלה הכוונה שלמטה כלמעלה שכמו שיותר חלל כ' הוא פסול למעלה פחות מחלל י' פסול למטה, לאבי ר"נ סובר שמוד"ס

אמה סוכה ומבוי באמה בת ה' טפחים להחמיר בגובה קטן יותר ובכ"ז אם מחמירים באמה בת ו' טפחים ובמבוי מחמירים לענין גובה קורה ופרצה באמה קטנה יותר ואף שלענין מידת המבוי בדי' אמות זה יהיה קולא אך ר"נ סובר שמשך מבוי הוא ד' טפחים או שאמנם הוא סובר שמשך מבוי הוא ד' אמות ור' נחמן דבר ברוב אמות של מבוי, ואמת סוכה מדובר לענין גובה או דופן עקומה ואף שלענין משך סוכה שהוא בדי' אמות לדעת רבי זה יהיה קולא, לאבי ר"נ סובר כרבנן שמשפיק בסוכה שמחזיקה ראשו רובו ושולחנו או אף אם סוכה כרבי אלא שר"נ דיבר על רוב אמות באמת כלאים הוא דיבר לענין קרחת הכרם שלבי"ש הוא כ"ד אמות ולבי"ה ט"ז אמות וכן מחול הכרם שלבי"ש ט"ז אמות ולבי"ה י"ב אמות וקרחת הכרם הוא כרם שישב באמצעו שאם יש פחות מט"ז אמה לא יזרע שם ויותר מט"ז אמה משאיר כדי עבודתו וזוהי שם ומחול הכרם הוא בין כרם לגדר שפחות מ"י"ב אמה לא יזרע שם ויותר מ"י"ב אמה יכול לזרוע אחר שיעור כדי עבודה ואמנם לענין גובה רצופים שהשיעור הוא ד' אמות בכרם הנוטע פחות מד' אמות שלר"ש אינו כרם ולחכמים הוא כרם והאילנות האמצעיים כאילו אינם ויהיה קולא באמות גדולות, ר"נ סובר כרבנן או שסובר גם כר"ש אלא שהוא דיבר על רוב אמות, ורבא סובר שר"נ אמר שכל האמות הם באמה בת ו' ואומרים להחמיר באמות גדולות ושוחקות ובקטנות עצבות.

דף ד יש ברייתא שכל אמות שאמרו חכמים הסבאמה בת ו' רק שלא יהיו מדויקות ורבא מבאר שבגדולות הם שוחקות וקטנות עצבות ואבי יבאר הברייתא ורק באמת כלאים שהיא בת ו' אך בסיפא של הברייתא חלק רשבי"ג שאמה בכלאיה בת ו' ובלבד שלא יהיה מצומצם, א"כ ת"ק דיבר על כל האמות כרבה, ואבי אומר שהוא סובר כרשבי"ג ורבא סובר שרשבי"ג רק באחד שלא יצמצם באמת כלאים אך רשבי"ג הוסיף שכלאמה באמה בת ו' ומשמע שאל למעט סוכה ומבוי שבהם לא מודדים באמה בת ו' ורבא מבאר שאל למעט אמה יסוד ואמה סובב במזבח שכתוב ואלה מדות המזבח באמות אמה אמה וטופח וחיך האמה ואמה רחב וגבולה אל שפתה סביב זרת האחד וזה גב המזבח, חיך האמה זה יסוד ואמה רחב זה סובב וגבולה אל שפתה סביב נאמר על הקרנות וזה גב המזבח נאמר על מזבח הזהב, רב אומר ששיעוריהם הציצים ומחיצותיהם הלכה למשה מסיני ומה שרב רבן דרש הפסוק ארץ חסה ושעורה על שיעוריהם שחטה נאמר על נכס לבית נגוע ובגדיו על כתפיו וסנדליו וטבעותיו בידיו הוא והם נטמאו מיד ואם לבוש בבגדיו וטבעותיו באצבעותיו הוא טמא מיד והשאר טמא רק אם שהה כדי אכילת פמר של עצם חיותי ולא שעורים כשהוא מיסב ואכלם בליפתן. ושעורה נאמר על עצם מות, ששיעורה נטמא במגע ובמשא כשעורה וטומאת אהל רק בכזית, וכן נאמר על שיעור רביעית יין שזויר חיוב עליו, תאנה הוא שיעור גרוגרת להוצאת שבת, רימון הוא שיעור נקב של כלי בעלי בתים שכל עוד אין הנקב כמוציא רימון לא נטהר הכלי, ארץ זית שמן שכל שיעוריה

כזיתים ולא כל ממש אלא שרוב שיעוריה כזיתים דבש הוא שיעור כזיתים ורובן בעיניו יוה"כ אך לא כתוב שיעור בתורה ממש והוא הלכה למשה מסיני ורובן הסמיכו על פסוק. חציצה בטבילה הוא פסוק מפורש ורובן הלכה למשה מסיני ורובן יהיה דבר חוצץ בין בשרו למים, במים במי מקוה מים שכל גופו טובל בהם והוא שיעור אמה על אמה בגובה ג' והוא מ' סאה ויש לומר שההל"מ מחדש שנים בשעור יש חציצה כמו שאמר רבה בר רב הונא ששערה קשורה אחת חוצצת וג' לא חוצץ ובי' ספק אך שעור גם לומדים מפסוק את בשרו ואת הטפל לבשרו וההלכה באה לומר שכל רובו המקפיד חוצץ שמדאורייתא רק רובו המקפיד חוצץ וגזרו על רובו שאינו מקפיד משום רובו המקפיד וכן גזרו על מיעוט המקפיד משום רובו המקפיד ולא גזרו על מיעוט שאין מקפיד כי זה גזירה לגזירה, ויש דיעה שמחיצה י' לומדים מפסוק שארון היה ט' טפחים ופכרות טפה וההלכה נצרכה לדעת ר' יהודה שהכלים היו באמה בת ה' והארון לא היה ט' ולר"מ שכל האמות היו בינוניות וההלכה נצרכה לגוד אחית ולבוד ודופן עקומה בסוכה. קורה למעלה מכ' ממעט כמה שצריך וברחב המבוי לרב יוסף המיעוט טפה ולאבי ד' טפחים ולכאורה נחלקו שלרב יוסף מותר להשתמש תחת הקורה ולכן מספיק טפה כי יש לו הכר באותו טפה

דף ה ולאבי אסור להשתמש תחתיה ולכן צריך הכר של ד' טפחים שיהיה ניכר גם במבוי, ויש לומר שלכו"מ מותר להשתמש תחתיה ונחלקו שלרב יוסף קורה משום הכר ולכן מספיק טפה ולאבי קורה משום מחיצה ולכן צריך ד' שאין שם מחיצה כשחוצץ לפחות מד', או שלכו"מ קורה היא להכר, ונחלקו שלרב יוסף מספיק טפה שההכר למטה כלמעלה ולאבי צריך ד' שצריך הכר יותר, או שלכו"מ מספיק הכר של מטה כלמעלה אלא שרב יוסף לא חשש שיפתח ואבי חשש שיפתח ע"י ההולכים. מבוי שהוא פחות מ" טפחים וחקק בו והשלימו ל"י לרב יוסף משך החקק ד' טפחים ולאבי ד' אמות וכאורה נחלקו בדין של רב אמי ורב אסי במבוי שנוסף מצדו כלפי ראשו, שאם יש פ' ד' מתיר בפרצה פחות מ"י אמות ואם לא מתיר רק פחות מ"י שזה לבוד ולא יותר מ"י ורב יוסף סובר כמותם ולכן מספיק ד' טפחים לשיעור המבוי ואבי לא סובר שמשפיק ד' טפחים, ואבי יחלק שהם דיברו על מבוי שהיה כבר ונפרץ, אך לכתחילה להתייר מבוי צריך ד' אמות, ואבי רצה להוכיח ממשנה שאין מבוי ניתן בלחי וקורה עד שיהיו בתים וחצירות פתוחים לתוכו ולא שייך ב' פתחים ב' טפחים, ואין לומר שפתח בדופן אמצעית שר"נ אומר שאין מבוי ניתן עד שיהיה ארכו יתר על רחבו ובתים וחצירות פתוחים לו ורב יוסף יעמיד שפתח ב' פתחים בקרן זווית, ואבי רצה להוכיח מדברי רב הונא שלחי הכולט מדינו של מבוי פחות מד' אמות הוא לחי ואין צורך לחי נוסף להתייר הוא ד' אמות הוא כמבוי וצריך לחי נוסף להתייר, ורואים ששיעור מבוי הוא ד' אמות, ורב יוסף יבאר שלחוציא מותרת לחי שיעורו בדי' אמות אך שם מבוי הוא גם בדי' טפחים. את הלחי הנוטע במקרה של רב הונא אינו מעמידו בהמשך הלחי שנראה כמסופק עליו, ולרב פפא מעמידו בצד השני ולרב הונא בר רב יהושע יכול להעמידו כנגדו ולהוסיף או להפחית בעביו. וכל זה במבוי ח' אמות ואם הוא ז' אמות נותר בעומד מרובה על הפרוץ ולומדים ק"ו מחצר שאינה מותרת בלחי וקורה ובכל זאת מותרת בעומד מרובה אך ניתן לפרוץ שפרצת חצר ב' אמות ומבוי פרצתו בדי' טפחים, אך רב הונא סובר שם מבוי פרצתו ב' ואמנם רב הונא בר רב יהושע עצמו סובר שמבוי פרצתו בדי' אך אמר דבריו לטעמו של רב הונא שמבוי ז' יהיה התר ק"ו מחצר. רב אשי סובר שגם מבוי ח' בדיוק, אינו צריך לחי שאם העומד יותר מהפרוץ מותר בגלל העומד ואם הפרוץ יותר זה יהיה לחי ואם שניהם שוים זה ספק מדרבנן ומקילים בו.

דף ו רב סובר שמבוי שנוסף מצדו שיעורו ב' ובראשו בדי' טפחים ולא אומרים שזה פתח שרב דיבר שנוסף בקרן זווית שאי אפשר לקרוא לזה פתח שלא עושים פתח בקרן זווית רב הונא סובר שבין מן הצד בין בראשו שיעור פרצה בדי' טפחים כן אמר לרב חנן שאף רב מודה לדבריו שעשה כמותו בדמריא, ואמר רב חנן שרב סתם מצא בקעה להחמיר להם, ור"נ בר יצחק מוכיח כרב הונא שהיה מבוי כאות ר' שרב אמר שהוא כפולש ושמאל אמר שהוא כסתום ולא מדובר שבזוית היה יותר מ"י ששמאל לא היה אומר שהוא כסתום אלא היה י' ובכ"ז רב אמר שהוא מופלש וזה לא פתח כי רק עד ד' הוא פתח ורב חנן אמר שמבוי עקום הוא כמפולש כי רבים עוברים שם ולכן אין דינו כפתח, ורב הונא אחז שגם כשאין רבים עוברים הוא פרצה, ובמקרה של ר' אמי ור' אשי שהיה פרצה כלפי ראש המבוי ואמרו שהשיעור הוא י' כי היה שם גדודי שאריות כותל ולכן לא נחשב כפרצה. לתי' ניתו לערב דרך רה"ר ע"י צורת הפתח מצד אחד ולחי וקורה מצד שני ולחניה לב"ש עושה דלתות מב' הצדדים ונועלם, ולב"ה מספיק דלת מצד אחד ולחי וקורה מצד שני. ואמנם ר' יהודה אמר שמי שיש לו בתים בב' צידי רה"ר עושה לחי או קורה מכל צד ומשתמש באמצע ואמרו לו חכמים שאין מועיל לערב כך ברה"ר ואין לומר שחכמים סוברים שדלתות מועיל שר' יוחנן אמר שירושלים אכלם דלתותיה נעלות בלילה היו חייבים עליה כרה"ר וכן אמר עולא על שערי מחוזה וא"כ לא מועיל בלי דלתות נעלות, יש לבאר שברייתא הזו דיברו על מבוואות המופלשים ולכן מועיל גם בלי דלתות נעלות. ורב אומר שהלכה כתי"ק דלתות ולשמואל הלכה כחנניה שצריך דלת אחת והסתפק אם צריך לנעלה ר' יהודה אמר בשם שמואל שלא צריך לנעול וכן אמר רב מתנא בשם שמואל או שמואל עצמו אמר לו כך במעשה שהיה שלא צריך לנעול, וכן שאלו את רבעו והוא הוכיח מעשרי נהרדעא ששקועים עד חצים בעפר ושמואל נכנס ויצא שם ולא אמר להם כלום, ורב כהנא אמר שחלק מהשערים שם היו פתוחים למחצה ורב נחמן אמר שפינו את עפרם וא"כ הוא סבר שצריך לנעול אך ניתן לומר שמשפיק שראויות לנעול אף שלא ננעלו, כבהרדעא היה מבוי עקום שהחמירו בו כרב וכשמואל שהצריכו בו דלתות כרב שהוא כמפולש וגם לחי וקורה בראשו שלא צריך רה"ר ואף לשמואל מופלש כסתום החמירו כרב אך אין לעשות כשני מחמירים מב' צדדים שיש ברייתא שפסקו כב"ה ויכול לעשות כב"ש אם רוצה אך אין להקל כקולי ב"ש ובי"ה יחד והמקל הוא רשע והמחמיר כשניהם הוא כסילא אלא ינהג או כב"ש או כב"ה ומה שנאמר הלכה כב"ה הוא אחר שיצאה בת קול שהלכה כמותם וקודם בת קול יכול לנהוג כב"ש.